

Nádej umiera posledná

Lilly a Snape práve prešli vytvoreným prechodom a konečne sa ocitli tam, kam teraz patrili. Boli v posmrtnom živote a prechod za nimi sa práve v tejto chvíli uzavrel.

„To bolo veľmi tesné.“ zamrmal Snape podráždene a upravoval si svoj čierny habit, hoci to vôbec nebolo potrebné. Snažil sa tak len skryť svoju nervozitu. Ešte stále tu bol vzpierajúci sa Sirius, ale jedna omračujúca kliatba ho umlčala a mali chvíľu len pre seba. Brumbál bude určite vedieť, ako zjednotiť jeho dušu. Lilly sa najprv zamračila, nepáčilo sa jej, že Siriusa omráčil, ale potrebovala so Severusom hovoriť.

„Myslíš, že to Harry zvládne?“ spýtala sa s miernou obavou v hlase.

„Netuším, ale po tom čo zvládol pred rokmi, by sa mu to mohlo podariť.“ povedal, aby ju trochu utešil.

„Neprejdeme sa kúsok?“ navrhla a ukázala smerom k vršku, ktorý sa pyšne vypínal nad dedinkou, ktorú si tu založili.

„Nebude ťa čakať manžel?“ spýtal sa posmešne pri zmienke o Jamesovi Potterovi.

„Seve, nemyslíš, že by už bolo na čase zabudnúť? James priznal svoju chybu a keby si bol ochotný len chvíľu ho počúvať, zistil by si, že ľutuje tie hlúposti, čo vyvádzel v škole.“

„Aha, to je pekné. Ale mne je jeho ľútosť k ničomu.“ zavrčal hrozivo.

„Obaja ste takí tvrdohlaví. Malé deti majú viac rozumu než vy dvaja dokopy.“ rozhorčila sa a rýchlym krokom sa od neho vzdal'ovala. Nemusel sa ani príliš namáhať, aby ju dobehol a otočil ju k sebe tak, aby mu pozerala do očí.

„Tu nejde len o to, čo bolo na škole, Lilly. Ty to nechápeš? Po tom všetkom, čo som spravil sa vôbec divím, že ma vôbec môžeš vystáť.“ kričal na ňu, ale ona sa ho nebála. Videla v jeho tvári číre zúfalstvo a túžbu po odpustení. Stála tam pokojne a prečkala jeho výbuch. Neuhla pohľadom a jej smaragdové oči sa vpíjali do jeho čiernych, až to nevydržal a odvrátil sa.

„To preto si sa nám celý ten čas tu vyhýbal? Myslíš, že tebou opovrhujeme? Severus, spamätaj sa. My predsa vieme, čo všetko si urobil pre Rád a čo všetko si obetoval, aby si pomohol zbaviť svet Voldemorta.“ hovorila mu pokojne Lilly.

„Pre lásku Merlina, Lilly. Rád, svet a čo ja viem, čo ešte. Myslíš ty ale niekedy aj sama na seba či na svoju rodinu bez toho, aby si pri tom nemyslela na svet? Nebyť mňa, tak by si videla Harryho vyrastať. Nebyť mňa, tak sa dnes hráš so svojimi vnúčatami a je z teba stará pani. Nebyť mňa, tak ťa nezabil kvôli hlúpej kliatbe.“ šepkal skrúšene.

„Seve, prestaň sa trýzniť výčitkami. Všetko je už dávno zabudnuté a nik ti to nebude vyčítat', ver mi. Tak konečne odpúť svoju myseľ od tých mučivých spomienok a nájdí pokoj, Severus. Pridaj sa k nám, svojim priateľom a my ti pomôžeme.“

Severus Snape stál sám mlčky na vrchole kopca a pozeral do nekonečnej dial'ky rozprestierajúcej sa pred ním. Túžil sa vzniesť do vzduchu ako vták a cítiť stav beztiaže. Cítiť sa voľný a ničím nespútaný. „Premýšľaj o tom.“ boli posledné slová jeho milovanej Lilly, než sa otočila s zišla dolu do údolia, kde už na ňu čakať jej manžel. Poslúchol ju a rozmýšľal. Mala pravdu, je načase prestať myslieť na minulosť a žiť v prítomnosti. Žiť? usmial sa sám pre seba. Ved' som mŕtvy. Lenže po smrti nie je temnota a ničota, ako si vždy myslel. Po smrti je len ďalší život, v ktorom nieta trápenia a bolesti. Je v ňom len láska a radosť a ako taký by tento život mohol žiť aj on. Za pokus to rozhodne stojí, pomyslel si a jeho prísna tvár sa odrazu rozjasnila.

James ležal v trávě pod rozkvitnutým košatým stromom a podchvíľou pozeral na cestu. Zdalo sa mu, akoby na kopci videl žiariť prechod, podobný tomu, ktorým Salazar uniesol jeho Lilly. Dúfal, že to znamená, že sa vrátila, ale keď ani po hodine nik neprichádzal, vzdal to a zaspal. Tak ho našla a jemne ho stebлом trávy poštekľila po tvári, aby ho zobudila. Otvoril oči a myslel si, že sa mu sníva. Nemohol veriť tomu, čo vidí.

„Lilly? Si to skutočne ty? Vrátila si sa?“ sadol si a pevne ju zovrel v náručí. „Už som myslel, že ťa nikdy neuvidím. Si v poriadku?“

„Tak málo veríš nášmu synovi, James?“ usmiala sa naňho milo.

„Nie, nikdy som o Harrym nepochyboval, ale...“ nedokončil.

„Ja viem. Tak pod', potrebujem pomôcť.“ vzala ho za ruku a viedla ho hore na kopec.

„Kam ideme? Čo sa deje, Lilly?“ nechápal, až kým nezbadal Snapea schádzajúceho a podopierajúceho Siriusa Blacka. Chvíľu na seba pozerali a ani jeden nevedel, čo by mal povedať. Napokon to vyriešili bez jediného slova. James podoprel kamaráta z druhej strany a spoločnými silami ho dovliekli k Brumbálovmu domu.

„Dobre, necháme ho v bezvedomí, kým jeho duša nebude jednotná.“ konštatoval Brumbál, keď ho uložili na posteľ.

„Severus, mohol by si priviesť jeho druhú časť?“ požiadal ho. Snapeovi sa to nepozdávalo. Nechcel hľadať Blacka.

„Albus, ja naozaj netuším, kde ho hľadať. Prečo nepošleš Pottera?“ ohradil sa.

„James, chod' so Severusom a prived'te ho spoločne.“ padlo Brumbálovo rozhodnutie, proti ktorému si ani jeden nedovolil namietat'. Keď Lilly s Albusom osameli, spýtala sa s lišiackym úsmevom na tvári.

„Myslíš, že je to dobrý nápad, posielat' ich dvoch spolu a navyše pre Siriusa?“

„Čo ja si myslím je, že to všetko zašlo príď aleko a je načas s tým niečo urobiť.“ žmurkol na ňu. Lilly však trápilo ešte niečo iné.

„Harry mi tesne predtým, než sme sa rozlúčili povedal o Minerve. Je to pravda? Naozaj to Jamesov otec urobil?“

„Žiaľ áno. Chceš mu to povedať?“

„Má právo vedieť pravdu, ale ja nie som tá, ktorá by mu to mala vraviť. Mal by sa porozprávať so svojim otcom. Ale bude to preňho šok.“

„To by bol pre každého. Harry bol z toho tiež veľmi zmätený, podľa toho, čo vravela Minerva. Ale prekonal to rýchlo a bol som pritom, keď veľmi dôrazne naliehal, aby strávila nejaký čas s jeho rodinou a odpočívala. Dokonca ju k tomu prinútil behom školského roku.“ usmieval sa Albus.

„To je teda niečo. Spomínam si, že profesorka McGonagallová nevynechala jedinu svoju hodinu, keď som chodila do školy ja. Bola vždy taká prísna, ale pritom dobrosrdečná. Prečo sa vlastne neujala Harryho ona? Prečo ste ho nechali u Petúnie? Vôbec sa mi nepáčilo, ako sa k nemu správali.“

„Odpusť, Lilly. To bolo moje rozhodnutie. Minerva by sa vzdala všetkého, ak by sa oňho mohla postarať, ale myslel som si, že to bude tak lepšie. Ver mi, keby som sa mal rozhodnúť dnes, zariadim to inak.“ priznal Brumbál svoju chybu a zamračil sa.

„Nakoniec to dobre dopadlo a Harry s Minervou ešte majú čas.“ chlácholila ho a položila mu ruku na rameno. Medzitým Snape a Potter, dvaja najväčší rivali kráčali mlčky vedľa seba a hľadali Siriusa. Nevedeli, čo by si mali povedať, no zvedavosť napokon zvíťazila a James prehovoril.

„Tak čo sa tam deje?“ chcel vedieť.

„Ale, ale, ale. Zdá sa mi to, alebo chceš informácie z prvej ruky, aj keď sú to informácie odo mňa?“ neodpustil si sarkastickú poznámku Severus.

„V podstate nemám inú možnosť, takže to konečne vyklop. Čo je s Harrym?“ nedal sa James a všetka snaha zabudnúť bola preč. U oboch. Museli pripustiť, že inak než takto sa spolu rozprávajú nebudú a azda ani nechcú. Vlastne sa tým obaja celkom dobre bavili. Už nemohli jeden druhému ublížiť inak, než slovne a tejto zbrane sa nehodlal vzdať ani jeden.

„Tvoj syn? Ako vždy, hrá sa na hrdinu a záchrancu sveta.“ prehodil Snape ležérne, akoby debatovali o počasí.

„Nepochybujem o tom, že si nešetril urážkami na jeho osobu kedykoľvek si k tomu mal príležitosť. Vieš Snape, chápem, prečo nenávidíš mňa a čo si budeme hovoriť, je to vzájomné. Ale že si až taký úbožiak, aby si si celé tie roky vybíjal zlosť na mňa na nevinnom decku, to som fakt nečakal.“ rozohnil sa James. Po devätnástich rokoch od Snapeovej smrti boli spolu konečne sami a zdalo sa, že obaja si konečne potrebujú vysvetliť niektoré veci.

„Čo som robil je čisto moja vec, Potter. Možno si už zabudol, takže ti to rád pripomeniem, ale zachránil som tvojmu synovi život, a nielen raz. A to, ako som sa správal jeden ku druhému je čisto medzi nami. Už dávno to nie je o tebe, tak si príliš nelichoť. Lenže ON to aspoň pochopil. Myslíš, že keby ma nenávidel, pomenuje po mne svojho syna? Keby ma nenávidel, stál by o moju pomoc? Áno, urážal som ho, ale po rokoch márnej snahy ho niečo naučiť som zistil, že práve urážky fungujú ako katalyzátor a hnací motor. Dúfam, že budeš súhlasiť ak poviem, že účel svätí prostriedky.“ vybuchol Snape ako sopka, ktorá sa práve prebudila po rokoch.

„Ty jeden...“ vrhol sa naňho James a o chvíľu sa obaja válali v prachu a mlátili sa hlava nehlava.

„Čo sa tu deje?“ ozval sa odkiaľsi pobavený mužský hlas. „James? Ty sa tu zabávaš a mňa nezavolaš?“ tváril sa naoko pohoršene Sirius. Odtiahol Snape od svojho priateľa a hoci sa vzpíeral, držal ho pevne.

„Tak čo s ním urobíme? Pobavíme sa ako zamlada?“ uškrnul sa Sirius a čakal na Jamesovu reakciu.

„Ste úbožiaci, obaja.“ vysmieval sa im Snape a čakal, čo sa bude diať. V tom sa odkiaľsi vynorila útla ženská postava.

„James? Čo tu vyvádzaš? Okamžite ho pusť, Sirius!“ vykrikla Lilly a hnala sa medzi nich.

„Nechaj nás, Lilly. Vybavíme si to medzi sebou raz a navždy.“ okríkol ju James.

„Nie!“ povedala rázne a postavila sa medzi nich, nechcejne hľadiac svojmu mužovi do očí.

„Nedovolím ti mu čokoľvek urobiť, James. Spomeň si, čo všetko pre nás všetkých urobil. Nezaslúži si, aby si sa k nemu takto správal.“ snažila sa mu dohovoriť.

„Čo pre nás urobil? Pošťval na nás Voldemorta a Harrymu strpčoval život deň za dňom. Naozaj toho urobil viac než dost.“ nedal sa umlčať.

„Harry je dospelý. Nechaj na ňom rozhodnutie, ako sa bude k Severusovi správať. On mu odpustil, James a teraz si ho

váži a rešpektuje ho. Prečo si nevezmeš príklad zo svojho syna? Zo syna, na ktorého si taký hrdý, ako stále opakuješ. A ak nestačí to, čo Severus urobil za svojho života, vedz, že teraz, keď bol na Harryho žiadosť opäť agentom, zachránil nielen tvojho vnuka a ženu, ale všetkých, ktorí bojovali, vrátane Harryho. A hoci ho to stálo určite veľa premáhania, priviedol naspäť aj druhú časť tvojej duše, Sirius. Ty by si mu mal byť tiež vďačný." obrátila sa na Blacka, ktorý stále ešte držal Snapea, ale nie tak pevne ako predtým. „Tak to konečne pochopte a nechajte ho na pokoji." uzavrela a čakala, aký dopad jej slová budú mať. Sirius uvoľnil zovretie a stál ako primrazený. Brumbál mu povedal o rozdvojenej duši, ale nečakal, že ho Snape privedie späť. Aj keď určite len na Lillyino či Harryho naliehanie, ale ak sa nimi nechal presvedčiť....

James tiež prestal chrliť nadávky a chladným pohľadom si prezeral svoju ženu. Potom sa zvrhol na podpätku a odišiel, zahanbený, že sa nechal vyprovokovať. Sirius sa ospravedlnil a bežal za ním.

„To nebolo nutné, Lilly." vyslovil potichu Severus.

„Čo? Chceš mi azda povedať, aby som sa starala sama o seba a nazveš ma mudlovskou šmejdkou ako kedysi?" provokovala ho.

„Prepáč mi to, ja som to vtedy tak nemyslel." zamračil sa.

„Ved' ja viem, Seve. To čo som ti vravela tam na kopci som myslela vážne. Zaslúžiš si uznanie, aj keby som to mala Jamesovi to tej jeho makovice vtĺcť." zasmiala sa naňho povzbudivo.

„Nechcem, aby si sa s ním hádala kvôli mne." protestoval.

„Nemaj strach, tieto malé hádky len utužujú naše manželstvo. Ved' on to chápe, naozaj, len je niekedy naozaj tvrdohlavý. Som rada, že aspoň Harry pochopil a zmenil svoj názor na teba."

„To bolo naozaj prekvapivé. Nečakal som to." priznal Severus. „No, asi by som mal ísť povedať Albusovi, že operácia Black sa nezdarila." uškrnul sa.

„Neobťažuj sa, Severus, všetko som videl a počul. Ja už sa o zvyšok postarám. Chod' si odpočinúť." pokynul mu Albus, ktorý sa tam z čista jasna objavil.

„Ospravedlňte ma." uklonil sa mierne a vydal sa smerom k svojmu domu na okraji tejto zvláštnej dedinky.

„Zvládla si to bravúrne, Lilly. Ako vždy." uznal Albus.

„Už ma nebaví neustále medzi nimi riešiť ich rozbroje. Sú ako malí." povzdychla si unavene.

„Porozprávam sa s Jamesom. Niektoré veci asi potrebuje pripomenúť. A ty si tiež odpočiň." poradil jej.

„Albus? Myslíš, že by si mu to mohol povedať?" pozrela naňho prosebne.

„Poviem mu, aby sa porozprával so svojim otcom. Ako si správne poznamenala, on je ten, kto mu to musí vysvetliť. Tak pod'." odviezol ju domov a tam sa zavrel do jednej miestnosti s Jamesom. Boli tam najmenej dve hodiny, keď sa dvere otvorili a z nich vybehol James. Ani sa pri nej nezastavil a vybehol už do tmy, za svojim otcom.

„Čo sa stalo? Čo si mu povedal, Albus?" chcela vedieť Lilly.

„Len toľko, aby sa svojho otca spýtal na jeho pravú matku. Najprv vyzeral, že mi neverí a potom...však si to videla."

„Hej, videla. Nechcela by som byť svedkom tej hádky." poznamenala úprimne.

James Potter vybehol zo svojho domu ako zúrivý býk. V ten deň už toho mal naozaj dosť. Nielenže ho Snape vytočil najviac, ako mohol, ale ešte aj Lilly s Albusom mu dávali kázanie. Obaja toho zmätka vždy chránili a teraz.... teraz aj jeho syn, ktorému znepríjemňoval život a vlastne s tým nikdy neprestal, ho obdivuje a váži si ho. Brumbál mu dohovárал ako dieťaťu za tu malú roztržku, čo dnes vyvolal. Ale mohol vedieť o tom, čo sa stalo? O tom, že ten parchant naozaj zachránil všetkých tým, že vymyslel ďalší úžasný lektvar?

Ale to nebolo nič proti tomu, čo mu povedal nakoniec. Niečo o jeho matke. O jeho skutočnej matke. Čo to do pekla malo znamenať? Musí ihneď hovoriť s otcom. Bolo by možné, že jeho matka nie je tá, za ktorú ju celý svoj život pokladal?

„Otec?" zakričal, keď vošiel do domu.

„James? vykukla hlava nejakého starca z vedľajšej izby. Mal rovnako čierne vlasy ako James, ale tu ich podoba takmer končila. Ostatné črty má po matke, aspoň to mu vždy tvrdili.

„Čo sa stalo? Myslel som, že budeš s Lilly. Počul som, že sa vrátila." čudoval sa starý Adalbert Potter.

„Vrátila sa, ale to nie je to, prečo som tu. Dnes som mal dlhý rozhovor s Albusom Brumbálom a poslal ma za tebou. Vraj mi máš konečne povedať pravdu. Akú pravdu mal na mysli, otec?" vyrazil James do útoku, hoci len slovného.

Starý pán Potter sa vystrašene pozrel na syna a zbledol.

„Čo to táraš za nezmysly, James? Akáže pravda? Nevie, o čom ten starý blázon hovorí." bránil sa.

„Otec, ak predo mnou niečo tajíš, tak..." zháčil sa. Vyhrážky, tak k tomu sa znížil? Naozaj sa správa ako decko, uvedomil si a snažil sa upokojiť. Posadil sa do kresla v obývačke a pokojnejším hlasom opäť oslovil otca.

„Chcem vedieť pravdu o matke. Nevieť, o čo ide, ale ty mi to povieš tu a teraz. Inak stadiaľto neodídeme.“ zahlásil a prekrižil ruky na prsiach.

„Dúfal som, že sa toto nikdy nebude musieť stať.“ povzdychol si starší kúznik a posadil sa oproti svojmu synovi.

„Než ti čokoľvek poviem, James, tak vedz, že to všetko bolo pre tvoje dobro, synak. Dúfam, že mi to raz odpustiš.“ vravel zničene.

„Otec, hovor už a nedes ma. tak o čo ide?“ netrpezlivo sa spýtal James.

„Marianna nie je tvoja pravá matka, James. Oženil som sa s ňou, keď si mal asi rok.“ priznal po dlhom zaváhaní Adalbert Potter.

„Čože? Teda, moja mama zomrela, keď som sa narodil?“ spýtal sa potichu.

„Nie. To by bolo všetko oveľa jednoduchšie. Nie, James, tvoja matka stále žije.“

„Teda nás opustila? Zavrhlá ma?“ dožadoval sa vysvetlenia.

„Nie, nie, nie. Všetko to bola moja chyba. Vyhnať som ju a zakázal jej sa s tebou vídať. Nesmela sa k tebe priblížiť a prezradiť ti, kto v skutočnosti je.“ vravel potichu a pozeral do zeme. Kamkoľvek, len nie synovi do očí.

„Čo si urobil? Otec, povedz, že to nie je pravda.“ vyskočil James z kresla a začal nervózne prechádzať po izbe.

„Odpusť.“

„A to mi hovoríš teraz? Po toľkých rokoch? Chcel si mi to vôbec niekedy povedať, otec?“ kričal naštvane.

„Keby som sa tomu mohol vyhnúť, tak nie. Dlhé roky sa mi to darilo pred tebou tajiť napriek tomu, že bola v tvojej blízkosti veľmi často. A dúfal som, že to tak zostane.“

„Pre Merlinu, otec! Ako si mohol? Čo takého strašného ti urobila, že si ju vyhodil a mňa pripravil o jej lásku? Aj keď, stála o mňa, keď ťa poslúchala a ani sa nepokúsila mi to povedať?“ zapochyboval.

„Nikdy si neželala nič iné, len ti povedať pravdu. Ale vedela, že keby to urobila, viac by ťa nevidela.“

„Bože otec, je mi z teba zle.“ zúfal si mladý muž a zložil hlavu do dlaní. Ako mu to mohol jeho otec urobiť? Jemu a jeho matke? Kto vlastne je tá žena?

„Kto je to? Vravel si, že stále žije.“

„Minerva McGonagallová. To je tvoja matka.“ odpovedal mu otec skrúšene.

„Čo???“ vydýchol a na viac sa nezmohol. Bezzvládne sa zviezol do kresla a vstrebával ten šok.

„Ona... celý ten čas... a ty si ju nechal....“ zatínal päste, aby sa aspoň ako tak udržal pod kontrolou.

„James...“

„Nechaj ma, otec. Nečakaj odo mňa pochopenie pre to, čo si urobil. Lebo toto sa nedá pochopiť.“ vykrikoval a v rýchlosti opustil otcov dom. Až vonku sa zastavil, aby sa trochu spamätal. Keby v tej chvíli mal po ruke niečo, do čoho by mohol vraziť, urobil by to. Prechádzal sa dlho do noci, kým sa nerozhodol ísť domov. Lilly už ho netrpezlivo vyzerala z okna. Chápavo sa naňho pozrela a objala ho, aby mu dodala istotu.

„Ty si to vedela?“ spýtal sa bezvýrazným hlasom.

„Dnes mi to povedal Harry tesne predtým, než vytvoril prechod.“ odpovedala.

„Takže on to vie? Aspoň niečo, ale keď si predstavím, že sa o neho mohla postarať skôr miesto tej tvojej prekliatej sestry...“ zaškrípal zubami.

„Nemysli na to, James. Ona bola tiež len obeťou toho všetkého. Najprv jej to nedovolil tvoj otec, keď šlo o teba a potom Brumbál, keď šlo o neho.“

„Ten starý blázon vie vždy všetko, však?“ neskrýval svoje pohoršenie James.

„Musela sa s tým niekomu zveriť. Albus urobil to najlepšie, čo mohol. Aspoň si s ňou strávil nejaký čas.“ snažila sa nájsť na tej situácii aspoň niečo pozitívne.

„Ale aký to bol čas? Nikdy nezabudnem na jej prísne zovreté pery, keď sa hnevala, ale občas som mal pocit, akoby jej šklbalo kútikmi a ona sa veľmi premáha, aby sa nesmiala. To najmä keď sem so Siriusom dačo vyviedli.“ zaspomínal James a konečne sa v ten večer usmial.

„Tak vidíš, mala ťa rada a ani na chvíľu ťa nespustila z dohľadu.“ pritakala Lilly.

„No hej, keď si spomeniem na to, ako sme mali pocit, že nás prenasledovala. Možno to naozaj robila. Aj ja som ju mal veľmi rád.“ priznal.

„Nechcel by si jej to povedať osobne?“ ozval sa hlas z gauča a vysoký starec vo fialovom habite k nim podišiel bližšie.

„Albus, ty si tu? Ja... nevidel som ťa. Prepáč...“ červenal sa ako malý chlapec pri pomyslení, že ho nazval starým bláznom.

„No hej, som starý blázon, ale aj taký blázon si môže byť istý v niektorých veciach. A ja viem, že Minerva nikdy netúžila po ničom viac, než aby si vedel pravdu a aby si jej odpustil.“ povedal vážnym hlasom a jeho i Lillyine oči sa

naňho upierali.

„Strašne rád by som, ale ako? Ako jej to už len teraz môžem povedať?“ nechápal.

„Nič ťa nenapadá, James?“ modré oči naňho pozerali spoza polmesiačikové okuliare.

„Myslíte váš obraz? Ale ja som myslel, že to nejde...“

„To je maličkosť, James. Len pod' so mnou.“ odpovedal Albus a viedol ho do svojho domu.

Bola hlboká noc, ale Minerva McGonagallová sedela za svojim stolom v riaditeľni a tvárila sa veľmi zarmútené.

Podchvíľou pohľadom spočinula na jednej z fotiek, ktorú jej darovala Ginny. Bola to spoločná rodinná fotka vytvorená len nedávno, keď u nich trávila pár dní voľna. Bola tak zabratá do svojich úvah, že nepočula slabé odkašlanie vychádzajúce z obrazu za ňou.

„Nechám vás o samote.“ zašepkal Albus Jamesovi a stratil sa z obrazu. James chvíľu pozoroval profesorku. Videl ju len zozadu, ale bolo vidieť, že dosť zostarla. Ved' to bolo viac než 30 rokov, čo James zomrel a čas na nej zaiste nechal svoje stopy. Zdala sa mu utrápená. Potichu ju oslovil.

„Pani profesorka?“ a čakal. Nič sa nedialo, ticho preťal len hlboký povzdych. Skúsil to znova, tentoraz dôraznejšie a osobnejšie.

„Mama?“

V tom akoby sa čas zastavil a ona precitla zo svojej nočnej mory. Azda sa jej to snívalo? Tak často si priala počuť to jediné slovíčko, že sa nechávala príliš unášať vo svojich snoch. James zbadal, že spozornela a tak to zopakoval.

„Mama, tu som.“

V tom sa prudko otočila a jej oči sa zabodli do portrétu. Ešte stále tomu nechcela veriť. Bol to taký krásny sen, že sa z neho odmietala zobudiť.

„James? Si to ty? Naozaj si tu?“ spýtala sa ticho, akoby sa bála, že by ho mohla vyplašiť, keby hovorila hlasnejšie.

„Som, mama. Prišiel som za tebou.“ vravel a hlas sa mu sťahoval úzkosťou. Kiež by jej tie slová mohol povedať osobne ešte ako dieťa. Zdalo sa mu, že už je veľmi neskoro.

„Ach, James. Ani nevieš, akú mám radosť.“ šepkala naďalej a z očí jej vytryskli slzy. „Tak často som si predstavovala túto chvíľu.“

„Neplač, prosím, nie. Som tu s tebou a zostanem ako dlho budeš chcieť, len prosím neplač.“ prosil a sám sa veľmi premáhal.

„Prepáč, že som nemala dosť sily a odvahy sa priznať a postaviť sa mu.“

„Všetko mi dnes povedal. Musela si to urobiť. Inak to nešlo.“ chlácholil ju James a tak veľmi túžil mať telo a ruky, ktorými by ju objal. Tak aspoň natiahol svoju dlaň pred seba, až sa dotkol plátna. Ona urobila to isté a takto na seba chvíľu mlčky hľadeli a vychutnávali si tú radosť z poznania. Rozprávali s potom ešte veľmi, naozaj veľmi dlho. Spomínali na jeho školské roky a na ich vzácne spoločné chvíle. Rozprávala mu o tom, ako ho neustále sledovala a on sa len usmieval, lebo to tušil. Boli šťastní. James aj Minerva. Na chvíľu sa jej podarilo zabudnúť na to, že v ten večer objavili polorozpadnuté dievčenské záchody na treťom poschodí a že jej vnuk Harry zmizol. Uživala si ten najkrajší sen svojho života a dúfala, že už sa nikdy nezobudí. Na chvíľu skutočne zaspala, ale keď aj po prebudení našla Jamesa sediaceho v Albusovom portréte, jej sen sa zmenil v skutočnosť a len vďaka tomuto šťastnému stretnutiu so synom, v ktoré už prestala dúfať, jej pomohlo vôbec ustáť správu o tom, že po Harrym nie je ani pamiatky. Pozbierala zvyšky svojich síl, najmä tých psychických a rozhodla sa nepoddať.

Ved' Nádej umiera posledná.